

SZÜLŐGÉP(EK)

J Ó D A L R Ó Z S A

Salvaréját (katrincáját, pendelyét stb.) maga alá gyűri, gyömködi.
Feredzséjét (kocsókját, hárászkendőjét stb.) dideregve fogja össze magán.

A hideg kíváncsian kóstolgatja pórusait. A hideg lassan, alattomosan öleli körül, veszi birtokába. A hideg a csontjáig, a velejéig hatol. A hideg mint penge hasít bele.

Csend.

Szemek. Szemek. Szemek.

Csend.

Elgémberedett a lába. Talpait össze-összedörzsöli. Elgémberedett a keze. Ujjait meg-megfújkalja.

Szemek. Kíváncsi szemek. Kárörvendő szemek. Villogó, fenyegető szempárok. Könnytől párás szemek. Bágyadt, fáradt, lehunyt szemhéjak. Rettegéstől, iszonyattól kikerekedett szemek. A fájdalomtól kigúvadt szemgolyók. Szemek. Szemek. Lassan, óvatosan emeli meg salvaréját (katrincáját, pendelyét stb.). Szívszorongva pillant végig magán.

Szemek.

Keskeny, szűk kis medence. Rózsálló, lapos kis has. Gyöngyházfényű, vidám, kerek kis köldök. Csontos medence. Széles, asszonyos csipő. Barna, cserzett bőr, napszíttá haj. Mézszínű, selymes bőr. Égkek szempár. Cicaszemek. Lapos, gömbölyű, lötytyedt, kék erekkel megfuttatott hasak. Forradások. Császármetszés? Vakbélműtét nyomai? Hasak. Kitakart hasak. Hidegre, érintésre enyhén meg-megremegő hasacskák. Haskók és hasak.

Mutasd! Még alig látszik. Mutasd! Nem értem . . . Mutasd! Hű-ha! Hű-ha . . .

A hideg kíváncsian kóstolgatja pórusaikat. A hideg mint penge hásít beléjük.

Lassan, óvatosan emelintik meg salvaréjukat (katrincájukat, pende-lyüket stb.), szívszorongva pillantanak végig magukon.

Szemek.

Mustráló, bíráló, együttérző, kétségbeesett tekintetek.

Hasak.

Enyhén domborodó, enyhén feszülő kis és nagy hasak.

Jaj!

A félhomály. Ismeretlen szögletei, ismeretlen árnyai félelmetesek.

Nap nap után. A szegletek. Meg kell számolni a szegleteket. Minden kiszögellést. Minden kiálló szöget, kampót. A homályos sarkok pók-hálóit.

Szemek. Nem akarom látni őket! Nem akarom látni őket!

Ütni kezdi az ajtót. Verni. Ököllet. Fejfel. Véres homlokkal. Véres, horzsolt ököllet.

Ki akarok! Engedjete! Ki akarok!

S kitárul az ajtó. Sarkig tárul. Bevilágít a kinti fehérség. A hó. A napfényben szikrázó tisztaság. A tér. A szabadság. Levegő. Tér. Levegő.

Na mi van? Megáhítottatok bennünket? Tán egy kis baszás kellene megint?

Az ajtóban katona. A kis (fészer?, pince?, raktár?)ajtóban toronyma-gas katona. Katonák. Katonák. Férfiak. Fiúk. Egy? Kettő? . . . Tíz? Férfiak.

Jaj!

A fészerben (?), pincében (?), raktárban (?) dulakodás. Szitkok és részeg röhögés. Sikongás. Könyörgés. Röhögés. Csók. Csók?! Harapá-sok. Pofon. Harapások, köpések. Pofon. Pofonok. Lezuhanó öklök. Rúgások. Ruhagubancok. Embergubancok. Ide-oda görgő, mászó, hen-tergő, vergődő embergubancok. Széttárt combok. Széttárt ölek. Erő-szakkal széttárt, szétfeszített ölek. Ondó. Lezuhanó öklök. Ondó. Zo-kogás. Zokogás. Ondó.

Csend.

Félhomály. A félhomály a maga árnyaival.

Jaj!

Az ablak. A pókhálós ablak. A napnak bizonyos szakában betűz rajta a nap. Rézsút. Végigpásztáz a priccseken. A szalmán. A várakozó emberi testeken. A tehetetlen várakozásra kényszerített emberi testeken.

A nap. Olyan rövid ideig süt be. Olyan rövid ideig. Szemek. Ne nézzetek! Legalább ti ne nézzetek, ne bámuljatok!

Mutasd! Mutasd, hadd lám! Mutassátok!

Keskeny, szűk kis medence. Rózsás, gömbölyű hasacska. Gyöngyházfényű, kissé feszülő köldök. Csontos medence. Széles, asszonyos csípő. Feszülő has. Feszülő hasak. Növekvő potrohok. Pattogó kapillárisú has-dobok.

Nem! Nem! Tíz körömmel esik a testének. Marja, tépi. Nem akarom! Nem kell!

Lefogják. A többi nagyhasú ráúl, rátérdel a kezére, lábára, simogatja lüktető homlokát, verejtékben fürdő testét. Nyugodj meg. Nem szabad. Így nem szabad. Az életed árán nem.

De hát mit? De hát hogy? Segítsetek!

Majd az idő. Az idő . . .

Nem! Ki akarok! Engedjete! Ki akarok!

Ütni kezdi az ajtót. Verni. Ökölrel. Tenyérrrel. Belerázkódó koponyával. Véres homlokkal. Ütni és rúgni.

S kitáru! az ajtó. Sarkig táru! az ajtó. Beárad a fény. Fény és virágillat. Földszag. Nehéz földszag és fanyar ibolyaillat. S bemosolyog, beköszön a tér. A szabadság. Üzen.

Az ajtónyílásban katona. A kis (fészter?, pince?, raktár?)ajtóban toronymagas katona. Katonák. Katonák. Férfiak. Deres fejűek és nyálaszájúak. Egy? Kettő? . . . Tíz? Férfiak.

Na mi van? Megáhitottatok bennünket? Talán bizony egy kis baszás kellene megint? Na ugye-ugye?!

Jaj!

A fészterben (?), pincében (?), raktárban (?) dulakodás. Szitkozódás és részeg röhögés. Sikongás. Könyörgés. Röhögés. Csók. Csók?! Harapások. Pofon. Harapások, köpések. Pofonok. Lezuhanó súlyos öklök. Rúgások. Ruhagubancok. Embergubancok. Vergődő embergubancok. Széttárt combok. Széttárt ölek. Erőszakkal széttárt, szétfeszített ölek. Ondó. Lezuhanó öklök. Ondó. Sikolyok. Ondó. Zokogás. Zokogás. Ondó. Részeg röhögés, bufogás. Jó kis kocák vagytok ti. Kocadisznók, rőf-rőf-rőf, akik nekünk elletek majd. Majd ha eljön az időtök. Akkor aztán mehettek. Mehettek, amerre láttok, a munkaidőtök letelt! Kész. Gotovo. Teraj dalje!

Csend.

Félhomály. A félhomály a maga árnyaival. Meg kell számolni a szegleteket. Minden kiszögellést, jaj, minden kiálló szöveget, jajjjaj, kampót . . . A

kampón! Azon a kampón! Segítsetek levágni! Gyorsan. Fogd. Még meleg. Él. Még él . . . Hülye! A szívét dörzsöld. Ne úgy. Hülye, a hülyéje! Zokogás. Erőtlen, vigasztalan.

Úgy, úgy. Sírd ki magad. Ez nem megoldás.

Hát mi a megoldás? Miamegoldásmiamegoldásmiamegoldásmiamegoldás?!

Az idő . . . Egy biztos: önmagunkat nem szabad elpusztítanunk, azt nem!

Nap nap után. Az ablak. A pókhálós ablak. A napnak bizonyos szakában betűz rajta a nap. Rézsút. Végigpásztáz a priccseken. A szalmán. A várakozó emberi testeken. A tehetetlen várakozásra kényszerített testeken. A nap. Milyen forrón tűz be. Olyan pállott a levegő. Pállott, forró és bűdös. Salvaréját (katrincáját, pendelyét stb.) meglazítja, feltűri, kigombolja . . . Ez a forróság. Ez a tűrhetetlen forróság . . .

Jaj!

Ez az egyre erősödő fájdalom . . . Ez az egyre gyorsabb és gyorsabb időközökben jelentkező görcs. Ez . . . már AZ? AZ volna? Uram, segíts!

Jaj!

Salvaréját (katrincáját, pendelyét stb.) gyűri, rángatja, tépi magán, a fájdalom bele-belemar, szünetel, majd ismét facsar egyet rajta.

Szemek.

Jaj!

Salvaréja (katrincája, pendelye stb.) már csupa lucsok, vértől és magzatvíztől nehéz, elkínzott teste íjként megfeszül, majd ellankad, megfeszül, ellankad. Zihál, ordít, eszméletét veszti . . . Ezek már a tolófájdalmak? Ne hagyd most abba, hallja valami ködön át, nyom, megfeszül, ellankad, nyom, feszül, ellankad . . . Ha most nem erőlködsz, megfullad. Ha most nem . . . Elborítja a hőség és a fájdalom, vérvörös a világ, minden véres, homályos, ragacsos, iszonyatos, és úgy fáj, úgy fáj . . . Nem akarom látni, nem akarom látni, nem akarom megszülni, meg akarok halni, vele együtt akarok elpusztulni, eltűnni . . . Jajajajajajaj!

Csend.

Érzi hogy lebeg, valahogy könnyű és testetlen, egész lénye mintha egyetlen szemmé vált volna. Alatta priccsek és szalma, sok-sok asszony. Valakit körülállnak. Egyszerre van közel és távol. Már jól látja alant a véres combú, mozdulatlan asszonytestet, s mellette a lehasított pendelydarabba pólyált, cérnahangon leléző ráncos arcú, sovány újszülöttet . . . De hisz az ott lent én vagyok! Mi történik velem? És miért bámul, miért jajveszékkel az a sok nő? . . . Érzi, amint még ott a levegőben kettéválik,

kettéosztódik. Egy sötét és egy világos valamire. Minden olyan zavaros, olyan ismeretlen, kiált nekik, jelt ad(na) magáról, magukról, de azok ott lent nem hallják. Szemek. Sötét és világos része is egy-egy hatalmas, áttetsző szemet formáz. Merőn, kíváncsian bámulnak lefelé, majd a sötét vijjogva lecsap a kicsire, tíz körmével tépni, fojtogatni kezdi. Fattyú, visongja, dögölj meg, fattyú, légy átkozott, fattyú, írmagod se maradjon, fattyú, fattyú, gyűlöllek! . . . Ne! A világos alászáll, alábucskázik, átbújik a sötéten, átkarolja a kicsit, áttetsző kézfejjével törölgetni kezdi arcából a mászkos, iszamós vérmaszatot . . . Eredj innen! Ismét a sötét kerekedik fölül, megint lecsap az újszülöttre, tapossa, ököllel veri (verné) szét lágy koponyáját . . . Neeem! A világos a kicsire hajlik, testével védi a másiktól, a tombolótól. Fel s le röpködnek, asztrálestük fáradhatatlanul köröz a mozdulatlan asszonytest és a már alig pihegő gyerektest körül. Egyikük támad, másikuk véd, babusgat. Támad, véd, támad, véd . . .

A szalmán moccan az elkínzott (gyerek)asszony. Tekintete tétován bóklászik a fészker (?), pince (?), raktár (?) sötét, homályos szegletei és a föléje hajló kíváncsi, szánakozó, tehetetlen, eltorzult arcok között. Szemek! Szemek! . . . Fakó arcán pír ömlik el, és sovány keze kinyúl a gyerekért.